

Sygn. akt II Ca 1/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Iwona Tchórzewska (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Sędzia Sądu Rejonowego Marta Postulska-Siwek (del.)

Protokolant starszy sekretarz sądowy Krystyna Melchior

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 29 lipca 2014

roku, sygn. akt VIII C 2392/12 L I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie I częściowo w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz powoda T. S. kwotę 629 zł (sześćset dwadzieścia dziewięć złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 599 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 22 lutego 2012 roku oraz od kwoty 30 zł (trzydzieści złotych) od dnia 29 lipca 2014 roku;

2. w punkcie II w ten sposób, że nie obciąża powoda T. S. kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego (...) Spółkę Akcyjną w K.;

3. w punkcie III w ten sposób, że nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 212,75 zł (dwieście dwanaście złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych, a w pozostałej części koszty te przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 1/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 kwietnia 2012 roku powód T. S. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w K. kwoty 989 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 599 zł od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 390 zł od dnia zasądzenia do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie: oddalił powództwo (pkt I); zasądził od powoda T. S. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 217, 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pkt II); nakazał ściągnąć od powoda T. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 332, 42 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych z sum budżetowych Skarbu Państwa (pkt III) oraz nakazał zwrócić pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w K. od Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 479, 70 zł tytułem zwrotu nierozchodowanej części zaliczki zaksięgowanej pod pozycją numer (...) (pkt IV).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał na następujące ustalenia i motywy swego rozstrzygnięcia:

W dniu 26 października 2011 roku T. S. nabył w Salonie (...), należącym do pozwanego (...), mieszczącym się przy ul. (...) w L., obuwie skórzane, model (...) (...) za kwotę 599 zł. Do sprzedanego powodowi obuwia wraz z opakowaniem dołączona została informacja dotycząca składu surowcowego poszczególnych elementów składowych obuwia oraz informacja o sposobie konserwacji obuwia. W dniu 26 stycznia 2012 roku, w tym samym salonie T. S. osobiście zgłosił pracownikowi sklepu niezgodności zakupionego towaru z umową oraz żądanie wymiany zakupionego u powoda obuwia na nowe lub zwrotu gotówki w kwocie odpowiadającej cenie zakupu obuwia. Jako podstawę żądań powód wskazał przetarcie podeszwy w prawym bucie, stanowiące w ocenie składającego reklamację niezgodność towaru z umową. Po rozpoznaniu wniesionej przez T. S. reklamacji, decyzją z dnia 30 stycznia 2012 roku pozwany odmówił jej uwzględnienia wskazując, że powstała wada nie jest cechą konfekcyjną lecz następstwem uszkodzenia powstałego podczas użytkowania. T. S. pismem z dnia 21 lutego 2012 roku złożył odwołanie od wskazanej decyzji, domagając się wymiany obuwia na nowe lub zwrotu gotówki. Pismem z dnia 29 lutego 2012 roku pozwany poinformował powoda o podtrzymaniu zaskarżonej decyzji z dnia 30 stycznia 2012 roku w przedmiocie oddalenia reklamacji, z uwagi na uznanie reklamacji za bezpodstawną.

Podczas użytkowania przedmiotowego obuwia przez powoda powstało miejscowe przetarcie podeszwy skórzanej w prawej półparze obuwia. Powstałe przetarcie jest zmianą użytkową. Starcie powierzchni podeszwy skórzanej jest zmianą nieistotną, łatwą do naprawy przez podzelowanie obuwia. Skóry twarde zastosowane na podeszwy obuwia nie wykazały śladów wad biologicznych, jak również wad produkcyjnych, mogły być zastosowane do obuwia zimowego. Proces przecierania podeszwy następował powoli i systematycznie w czasie użytkowania obuwia. Krótki czas użytkowania świadczy prawdopodobnie o intensywności użytkowania obuwia w warunkach zimowych, czyli podczas śneży, deszczu, opadów śniegu lub w warunkach błota pośniegowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie dowodów wymienionych i ocenionych w uzasadnieniu wyroku.

Sąd uznał zeznania powoda T. S. za wiarygodne w części, w której powód wskazywał, że w związku z dokonaniem w dniu 26 października 2011 roku zakupem obuwia nie został należycie poinformowany przez pozwanego jak należy to obuwie konserwować, zagrożeniach istniejących w trakcie jego użytkowania ani o tym, jakie przysługują mu prawa w razie ujawnienia się wad zakupionego u pozwanego obuwia. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że sprzedawcy nie informują kupujących o zagrożeniach dla obuwia w razie nieprawidłowej konserwacji obuwia, jak i jej braku, a także o prawach konsumenta w razie istnienia wad obuwia. W pozostałym zakresie, zdaniem Sądu Rejonowego, zeznania powoda mają czysto subiektywny charakter i nie zostały potwierdzone zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

W ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za niezasadne w całości.

Sąd wskazał, że bezspornie w dniu 26 października 2011 roku pomiędzy stronami została zawarta umowa kupna - sprzedaży obuwia skózanego model za kwotę 599 zł. Bezspornym jest również, że po 3 miesiącach od zakupu obuwia

przetarciu uległa podeszwa prawego buta. Spór w sprawie ograniczał się do ustalenia czy przedmiotowe obuwie miało istotną wadę fizyczną uzasadniającą odstąpienie od umowy przez kupującego oraz czy przedmiotowe obuwie było obuwem do użytkowania w zimie, czyli zgodnym z zawartą umową.

Sąd Rejonowy zważył, że przedmiotowa umowa należy do tzw. umów konsumenckich, do których znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.). Zgodnie z art. 1 ust. 1 tej ustawy jej przepisy stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Na zasadzie art. 4 ust. 1 ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. W myśl art. 8 ust. 1 i 4 jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Ponadto, jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w art. 8 ust. 1 ustawy, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż obuwie zakupione przez powoda u pozwanego w chwili jego zakupu był produktem wolnym od wad. Wobec tego, że w przedmiotowym obuwie nie stwierdzono tkwiących w produkcie wad fizycznych istniejących w chwili zakupu towaru, zaś powstałe uszkodzenie prawej półpary obuwia miało związek z jego eksploatacją oraz brakiem odpowiedniego podzelowania obuwia, co z kolei stanowiło powinność użytkownika obuwia, za niezasadne w świetle powołanych przepisów ustawy uznać należy odstąpienie przez powoda od umowy kupna-sprzedaży obuwia, żądanie jego naprawy na koszt sprzedawcy lub też żądanie ewentualnego zwrotu ceny kupna towaru.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał powództwo w całości za niezasadne i oddalił je w całości, rozstrzygając w przedmiocie kosztów procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zaś w przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie Sądu Rejonowego w całości i zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych dla rozstrzygnięcia sprawy, a który miał wpływ na wydane orzeczenie, a polegający na tym, że Sąd błędnie przyjął, iż wada w obuwie powstała na skutek jego użytkowania w sytuacji, gdy przedmiotowe obuwie było użytkowane zaledwie trzy miesiące,

- art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności niewzięcie pod uwagę faktu, iż powód nie został pouczonej przez pozwanego o właściwościach obuwia, jego konserwacji i.t.p., bezkrytyczne uznanie opinii biegłych za wiarygodną w sytuacji, gdy zawiera ona błędy logiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego;

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niedoniesienie się w treści uzasadnienia do oddalenia powództwa w zakresie kosztów związanych z czynnościami reklamacji i opinią prywatną rzeczoznawcy.

Powołując się na powyższe zarzuty, apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie kwoty 989 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 599 zł od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 390 zł od dnia zasądzenia do dnia zapłaty, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy, zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Sąd Rejonowy błędnie bowiem przyjął, że zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności zaś opinia Instytutu (...), pozwalał na uznanie, iż obuwie zakupione przez powoda u pozwanego w chwili jego wydania było zgodne z umową, co wyłączałoby możliwość skutecznego odstąpienia przez powoda od umowy sprzedaży i domagania się zwrotu ceny kupna obuwia.

Zważyć należy, że wedle zasady swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonania sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (np. wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2010 roku, II UK 154/09, LEX nr 583803).

Dowód z opinii biegłego (art. 278 § 1 k.p.c.), tak jak inne dowody, podlegają ocenie sądu w ramach uprawnień przewidzianych w art. 233 § 1 k.p.c. Oceniając dowód z opinii biegłego sąd winien mieć przy tym na uwadze, że zadaniem biegłego nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenie i umożliwienie wyjaśnienia przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1969 roku, I CR 140/69, OSNC 1970/5/85; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2006 roku, V CSK 360/06, LEX nr 238973). Do biegłego nie należy też rozstrzyganie zagadnień prawnych. Sąd powinien korzystać z pomocy biegłego w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych, lecz biegły nie może wyłączać sądu w dokonywaniu ustaleń i ocen prawnych, do czego ani nie jest powołany, ani może nie mieć kwalifikacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1970 r., II PR 18/69, LEX nr 6652). Analogicznie należy traktować dowód z opinii instytutu naukowego (art. 290 § 1 k.p.c.), który stanowi odmianę dowodu z opinii biegłego.

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że dokonanie ustaleń stanu faktycznego z uwzględnieniem wniosków wynikających z całokształtu materiału dowodowego, a następnie jego ocena prawna, należały do Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, którego w tym zakresie nie mogła zastąpić opinia instytutu naukowego. Opinia ta mogła być dla Sądu jedynie źródłem wiadomości specjalnych.

Sąd pierwszej instancji nie dokonał jednak ustaleń faktycznych i oceny zasadności powództwa zgodnie ze wskazanymi zasadami.

Z opinii zażądanej przez Sąd Rejonowy od Instytutu (...) jednoznacznie wynika, że przetarcie podeszwy prawego buta z zakupionej przez powoda pary stanowiło zmianę użytkową. Nie było zatem następstwem innych działań, niż używanie obuwia przez powoda.

Trzeba zaś zauważyć, że zakupione obuwie to trzewiki, a zatem, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, buty przeznaczone do użytku w okresie jesienno-zimowym i w panujących w tym okresie w naszym kraju warunkach atmosferycznych. Normalnym przeznaczeniem tego obuwia było więc zabezpieczenie ich użytkownika przed zimnem i wilgocią. W sytuacji więc, gdy podeszwa jednego z butów uległa przetarciu w taki sposób, że w podeszwie powstała dziura i nastąpiło to w krótkim okresie trzech miesięcy od zakupu, oczywistym jest, że obuwie nie nadawało się do

celu, do jakiego tego rodzaju towar jest używany, a zatem miała miejsce sytuacja niezgodności sprzedanego towaru z umową.

Takiej oceny nie podważają pozostałe wnioski zawarte w opinii Instytutu (...).

Mianowicie w opinii tej wskazano, że skóry twarde zastosowane na podeszwy obuwia nie wykazały śladów wad biologicznych, jak również wad produkcyjnych, czyli mogły być zastosowane do obuwia zimowego, a grubość podeszwy była wystarczająca, aby zapewnić właściwości użytkowe obuwia.

Zarazem jednak zaznaczono, że skóry twarde przeznaczone na podeszwy są materiałem niejednorodnym. W związku z tym istnieje możliwość w miejscu szczególnie narażonym na ścieranie w punkcie podparcia stopy wystąpienia uszkodzenia, dziury w podeszwie skórzanej (k. 225). Naturalną właściwością twardych skór podeszwowych jest odporność na ścieranie niższa niż podeszew wykonanych z tworzyw sztucznych. W związku z tym, po wystąpieniu minimalnego starcia powierzchni bieżnika spodów skórzanych powinny one zostać podzelowane. Podzelowanie spodów może być wykonane zelówką z twardej skóry podeszwowej lub z materiałów tworzywowych. Obowiązek podzelowania spoczywa na użytkowniku (k. 175).

W związku z tym wymaga podkreślenia, że nie zostało wykazane przez stronę pozwaną, by powód został poinformowany, iż sprzedany towar nie nadaje się do użytku zgodnie z opisanym wyżej przeznaczeniem, bez dodatkowych czynności i nakładów ze strony kupującego, polegających na konieczności podzelowania butów już po wystąpieniu minimalnego starcia powierzchni bieżnika spodów skórzanych. Okoliczność ta nie wynika w szczególności z zeznań świadków U. P. i E. J.. Strona pozwana nie przedstawiła zaś innych dowodów na tę okoliczność, zwłaszcza zaś treści informacji dotyczącej konserwacji obuwia, jaka według świadków dołączana jest do każdej pary butów. Niewątpliwie za niewystarczające w tym względzie uznać także należy zaopatrzenie każdej pary obuwia w piktogramy informujące o składzie surowcowym poszczególnych elementów obuwia. Mając przy tym na względzie okres jedynie trzech miesięcy, w którym w okolicznościach sprawy doszło do przetarcia i powstania dziury w podeszwie buta, oznaczałoby to, że podzelowanie obuwia winno nastąpić niezwłocznie po rozpoczęciu użytkowania, o czym kupujący powód nie był informowany.

W ocenie Sądu Okręgowego należy też stwierdzić, że mimo wynikającej z opinii technicznej możliwości podzelowania obuwia zakupionego przez powoda, występująca w niniejszej sprawie niezgodność zakupionego towaru z umową ma charakter istotny. Trzeba bowiem wziąć pod uwagę, że chodzi o dodanie elementu widocznego i zmieniającego wygląd towaru po bardzo krótkim okresie jego użytkowania, wynoszącym zaledwie trzy miesiące.

W tych okolicznościach uznać należy, że zachodzą podstawy do odpowiedzialności pozwanego, jako sprzedawcy, wobec powoda, jako kupującego, na podstawie art. 4 ust 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.), gdyż towar konsumpcyjny w chwili jego wydania był niezgodny z umową.

Powód stosownie do art. 8 ust. 1 wymienionej ustawy mógł więc zasadnie domagać się od pozwanego wymiany obuwia na nowe, a w sytuacji gdy pozwany sprzedawca nie uczynił zadość temu żądaniu, na mocy przepisu art. 8 ust. 4 ustawy miał prawo odstąpić od umowy. Jak wskazano bowiem wyżej, niezgodność towaru z umową miała w okolicznościach sprawy charakter istotny.

W konsekwencji powód był uprawniony do żądania od pozwanego zwrotu ceny kupna, gdyż w sytuacji, gdy wzajemna umowa sprzedaży przestała wiązać wskutek odstąpienia od niej przez jedną ze stron, przepis art. 494 § 1 k.c. nakłada na strony obowiązek zwrotu wzajemnych świadczeń.

Żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 599 zł tytułem zwrotu ceny kupna jest zatem zasadne.

Mając zaś na względzie powołane wyżej przepisy oraz treść art. 481 § 1 k.c., odsetki ustawowe od wskazanej kwoty należne są od dnia 22 lutego 2012 roku, to jest od dnia następującego po dniu otrzymania przez pozwanego pisma T.

S. z dnia 20 lutego 2012 roku, złożonego przez powoda u pozwanego po nieuwzględnieniu wcześniejszej reklamacji zgłoszonej w dniu 26 stycznia 2012 roku, a obejmującego żądanie zwrotu ceny (pismo k. 10).

Ponadto w świetle art. 471 k.c. zasadne jest również żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 30 zł tytułem kosztu poniesionego w związku z zasięgnięciem opinii prywatnej. Opinia ta została przez powoda złożona do akt sprawy, wobec czego fakt jej sporządzenia na zlecenie powoda został wykazany. Nie budzą także wątpliwości, jako zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, zeznania T. S. co do poniesionego przez powoda kosztu zasięgnięcia opinii w kwocie 30 zł.

Ponieważ powód w pozwie domagał się zasądzenia między innymi wskazanej kwoty z odsetkami ustawowymi od dnia jej zasądzenia do dnia zapłaty, na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. należało odsetki te zasądzić od dnia 29 lipca 2014 roku, to jest od dnia wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji.

W pozostałej części powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, w związku z czym zasadnie zostało oddalone zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego.

Powód nie wykazał bowiem wysokości zgłoszonego w pozwie roszczenia o zapłatę kwoty 360 zł tytułem kosztów dojazdów do sklepu pozwanego w L.. Powód w pozwie wskazał, że kwota ta wynika z uwzględnienia kosztów ośmiu takich wyjazdów, natomiast w zeznaniach wskazał w tym zakresie na koszt dziesięciu wyjazdów do L., nie podał też bliżej sposobu wyliczenia żądanej kwoty, poza ogólnym stwierdzeniem, iż były to przejazdy własnym samochodem. Tym samym roszczenie w opisanym zakresie nie zostało udowodnione co do wysokości.

Częściowa zmiana zaskarżonego wyroku co do meritum sprawy skutkowałą zmianą orzeczenia w przedmiocie zwrotu kosztów procesu.

Powód wygrał proces w 64%. W ocenie Sądu Okręgowego byłoby jednak sprzeczne z zasadami słuszności zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów przy uwzględnieniu zasady ich stosunkowego rozdzielenia według art. 100 zd. 1 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c., przemawiający za nieobciążeniem powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego. Wynika to z charakteru sprawy, na tle stosunków między konsumentem, a będącym przedsiębiorcą sprzedawcą oraz okoliczności, iż powództwo podlegało uwzględnieniu co do zasady, a także co do wysokości w zakresie ponad połowę.

Stosownej zmianie podlegało także zawarte w punkcie III zaskarżonego wyroku orzeczenie w przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych. Mając na względzie, że pozwany przegrał sprawę w 64 %, przepisy art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025 ze zm.) oraz w związku z art. 100 zd. 1 k.p.c. uzasadniały ściągnięcie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwoty 212,75 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych (64 % x 332,42 zł) oraz przejęcie pozostałej części tych kosztów na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punktach I i II wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia art. 100 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Powód poniósł w postępowaniu odwoławczym koszty w kwocie 50 zł tytułem opłaty od apelacji. Pozwany poniósł koszty w wysokości 90 zł, obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem, a to zgodnie z § 6 pkt 2 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku poz. 461). Łącznie koszty obu stron wynoszą 140 zł. Powód wygrał w postępowaniu odwoławczym w 64 % i w takiej części koszty postępowania odwoławczego powinien ponieść pozwany, zaś powoda obciąża 36 % kosztów. Koszty poniesione przez obie strony w postępowaniu odwoławczym odpowiadają zaś wskazanym proporcjom.

Z tych wszystkich przyczyn i na podstawie powołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.